

Kozma Ahačič

B

PROFESORICI OB JUBILEJU

Vedel sem, da se bom vpisal na Gimnazijo Poljane, a dokler se nisem spustil v klet stare stavbe na Strossmayerjevi ulici 1, je bila moja pot mnogo bolj negotova kot kmalu zatem. Na koncu hodnika opuščene gimnazijske kleti, ki je spominjala na rove, po katerih zbežiš iz zapora, je stala osvetljena soba. Dopoldanski termin informativnega dneva se je že končeval in v sobi je bila samo še Katja Pavlič Škerjanc. »Sta za predstavitev klasične gimnazije?« je vprašala mene in mojega očeta. »Nič hudega, če sta sama. Tole so prostori našega društva *Deliciae Latinae* ...« In se je začelo. V tistih nekaj minutah sem začutil, da je latinščina in z njo klasična gimnazija tisto, kar sem na Gimnaziji Poljani v resnici iskal, in da je Katja Pavlič Škerjanc oseba, ki mi lahko odpre vrata v tisto, k čemur me vodi moje srce.

Učitelji pustijo v človeku pomembno sled in obujanje spominov nanje je vedno brskanje po svojih najglobljih koticih. Spomnim se napora, ki sem ga moral vlagati v učenje latinščine; razočaranje nad samim sabo, ko sem ugotovil, da mi osnovnošolski načini učenja lahko prinesejo kvečjemu dvojko; občutka neznanskega privilegija, da sem lahko del pouka, kjer vedno izvemo nekaj več; latinsko-arheološkega tabora v Izoli, kjer sem se naučil, da je z znanjem lahko do zadnje srage prežet tudi počitek.

Pa tudi svoje prve prave kave, ki sem jo v drugem letniku ob pol sedmih zjutraj pil s profesorico v hotelu nekje med Rimom in Pompeji; dolge odprave do njenega stanovanja, ko smo jo šli osebno prosit, naj nam prestavi test; razprav o vsem, kar je v življenju pomembnega, na balkonu pred vhodom v njeno stanovanje; let po gimnaziji, ko sta se najini poti nenehoma prepletali; spoznanja, da je ostala za vedno moja mentorica.

Ves čas sem vedel, da je to, kar dela Katja Pavlič Škerjanc, zelo pomembno. Sanjal sem o šoli, ki bi jo ustanovili skupaj in ki bi tudi nadaljnjim rodovom dala tako veliko, kot smo prejeli mi. Pozneje, ko je profesorica kot neumorna inovatorka odšla na Zavod RS za šolstvo, sem prek nje spoznaval, kako težko je dosegati velike spremembe in kako ne smeš obupati, če imaš okrog sebe ljudi, ki ne vidijo širše.

Tudi zatem ko je iz profesorice postala sedanja Katja, sem se skušal in se še skušam od nje nenehno učiti. In nisem sam. Neverjetno je, kako veliko nas je, ki mislimo in čutimo.

Je potrditev tega, da je vredno biti učitelj. Upam, da bo kdaj kdo lahko tudi z vidika pedagogike popisal, zakaj je bilo njeno učiteljsko

delo tako zelo uspešno in zakaj je seglo tako zelo globoko. Naučila me je, da noben trud za znanje drugih ni nikoli zaman; da se na videz sizifovo učiteljsko delo v nadaljnjih desetletjih lahko oplemeniti v prav neverjetnih razsežnostih. Pokazala mi je, kako lahko povezujemo najrazličnejše vrste znanja. Pri tem je pomembno dobro poznavanje podrobnosti, a hkrati upoštevanje širše slike. Prav je, da nas vodi razum, a to ne pomeni, da se moramo bati čustev, ki jih sproža. Rešila me je strahu pred neuspehom. Vsako srečanje z njo pomeni načrtovanje novega projekta, nov izziv. Nekateri cilji se pri tem resda ne uresničijo – a novega nastane na tak način več. Še danes mi njen zgled kaže, da se je v življenju sicer lepo ustaviti, se resetirati in uživati v trenutku ali v uspešno premagani bolezni – a tudi to, da vse to ni nujno: da lahko preprosto vztrajaš.

*Kozma Ahačič je predstojnik Inštituta
za slovenski jezik Frana Ramovša.*